

Radka jsem poprvé poznal asi před patnácti lety. Byl mým učitelem tělocviku na základní škole. Byl to učitel výjimečný tím, že měl přirozenou autoritu, a že dokázal bravurně zvládnout i ty největší „sígry“. V porovnání s jinými pedagogy vyčníval svým upřímným zájmem o sport. Důsledně každého z nás učil a podporoval, ať byly naše schopnosti jakékoliv. Lišil se tím, že dokázal motivovat i ty žáky, kteří cítili k tělocviku téměř odpor. Při tom všem dokázal být velmi hodný a kamarádský, tak jak jsme jej všichni znali.

O několik let později to byl právě on, který mě v příbramském sokole oslovil a díky němuž se olympijský šplh stal mým, více než oblíbeným, sportem. Od té doby jsme se začali setkávat při každé události spojené se šplhem. Mě i ostatním pomáhal s tréninkem, vozil nás na závody, a společně s námi prožíval sportovní úspěchy i případná zklamání. V té době jsem nevěděl nic o tom, co se všechno skrývá za organizací jednotlivých závodů. Kolik úsilí, času, i financí musel vložit do znovuoobnovy olympijského šplhu a zviditelnění historie kolem Bedřicha Šupčíka, našeho prvního olympijského vítěze. Až později, kdy jsem se i já začal aktivně podílet na fungování olympijského šplhu a na organizaci závodů, jsem si uvědomil, jaké nepopsatelné množství práce Radko odvedl pro záchranu jedné již zapomenuté sportovní disciplíny.

O tom, že byl více než úspěšný, svědčí i dnešní podoba této (jím) znovuoobjevené sportovní disciplíny. Existují pevná pravidla tohoto sportu a série velkých cen, které vrcholí mistrovstvím republiky. Samozřejmě, že spolu s ním se o „náš“ sport zasadily desítky nadšených lidí, kterými se Radko uměl obklopit. Je však nesporný fakt, že to byl právě on, který s myšlenkou o obnovu šplhu přišel do příbramské sokolovny. Společně s tamními sokoly dali v roce 1993 vzniknout prvnímu novodobému závodů ve šplhu na laně – Memoriálu Bedřicha Šupčíka. Přes všechny tyto úspěchy zůstal člověkem skromným a pracovitým.

I když se v pozdějším věku, především kvůli zdravotním komplikacím, příliš osobně neúčastnil dění na závodech, tak do posledních dnů zůstal v pozadí a bedlivě sledoval vše ohledně olympijského šplhu. Věnoval tomu prakticky veškerý svůj volný čas. Vždy byl velmi zvědav na výsledky z jednotlivých závodů a stále přicházel s novými nápady pro zlepšování. Mimo jiné čerpal ze svých zkušeností dlouholetého předsedy výkonného výboru olympijského šplhu a své zkušenosti rád předával dál.

Poznal jsem jej až v jeho pozdějším věku, přesto z něj vyzařoval duch upřímného kamarádství, který věkový rozdíl vymazával. Byl to sportovec tělem i duší. Do posledních let jsem jej v Příbrami pravidelně potkával jezdit na kole, a to i v zimních měsících.

Radkův odchod je pro všechny, kteří jsme ho znali, citelnou ztrátou a tyto řádky se mi proto nepíší lehce. Zanechal tu však po sobě v podobě olympijského šplhu dílo velkých rozměrů, které žije dál. Něco podobného, co se jemu povedlo, se těžko podaří většině z nás za celý život. Mám pocit, že právě to, že olympijský šplh se ujal a má své stálé místo mezi sportovními disciplínami, je tou věcí, která ho do posledních dní opravdu těšila. Alespoň tak jsem to vycítil z našich častých rozhovorů. Jedním z jeho nevyřčených přání jistě je, aby se tato sportovní disciplína stále dále rozvíjela.

Radko Valík, navždy zůstane pevně spjat s olympijským šplhem a příbramským sokolem. Pro většinu z nás je jeho jméno tím prvním, které se nám v souvislosti se šplhem vybaví. Zůstávám mu velmi vděčen za to, co pro nás i pro mě osobně vykonal.

Václav Kotlan

Sokol Příbram
předseda výkonného výboru olympijského šplhu